

forbigaa Nr. 56. Forlaget under Nr. 57 vil jeg faae Keilighed til at ubtale mig om paa et senere Tidspunkt. Sigeledes skal jeg forbigaa Forslagene paa § 27 under Nr. 90 og 91. — Med Hensyn til Forslag under Nr. 92, som angaar Forbindelse mellem Gøteborg og Frederikshavn, skal jeg bemærke, at Indenrigsministeriet temmelig sent i afdigte Østeraar blev overrasket med den Østretning, at det Dampskib, som hidtil havde været benyttet der, var bleven solgt af Cieren, Kapitain Christiansen, til det forenede Dampskibsfelskab. Vi vare derved fattede i en ikke ringe Forlegenhed, da det var paa en Marstid, hvor der var ikke liden Vanskelighed for at kunne finde et andet Skib til denne Fart, og samtidig dermed blev der gjort Tilbud fra det forenede Dampskibsfelskab om, at det ønskede at optage Farten. Regjeringen havde ikke ringe Betænkelighed ved at overlade det forenede Dampskibsfelskab denne Route, ikke blot fordi Routen allerede var og formentlig fremdeles vil blive af en saadan Betydning, at man ansaa det rigtigst, at Staten beholdt den i sine egne Hænder. Den har nemlig ikke alene Betydning i og for sig som et vigtigt Forbindelsesmiddel, der kan blive en Kiibe til forøget Indtægt, men har ogsaa sin store Betydning derved, at dens rigtige og hensigtsmæssige Benyttelse kan lede en betydelig Trafik over Gøteborg og Frederikshavn gennem den jydsk Halv ad de jydsk Baner. Det er egentlig den Hovedtanke, som har været forbunden med vore Interesser for at beholde denne Forbindelse, og fordi vi ikke anse den bestyrtet eller tilstrækkelig varetaget paa andre Hænder, Hænder, der maaske endogsaa kunde have mindre end Interesse netop for, at denne Fart skulde udvide sig; det maa nemlig mærkes, at i Konkurrence med den staaer en Dampskibsforbindelse mellem de vestlige Egne af Sverig og Kiel eller Lybæk, og vi anse det ikke for heldigt, at disse Farter, hvoraf den ene allerede er privat, og den anden er af mindre Betydning for Statens Interesser, komme paa samme Hænder. Man maatte derfor anstrenge sig saameget som muligt for at faae tilvejebragt en midlertidig Tilstand, og man har da leiet det Dampskib, der har faaet en saa bedrøvelig Omtale af den ærede Driftfører, en Omtale, som jeg dog tror er noget bedrøveligere, end den behøvede at være. Hvad Dampskibet har kostet den, der nu er Indehaver af det, ser jeg mig virkelig ikke ifandt til at sige; men det er ikke saa ualmindeligt, at Folk have været saa heldige at kjøbe for godt Kjøb, og det, at man har hørt det for saa særdeles godt Kjøb, behøver jo ikke at være Regn paa, at vi have leiet det til saa overordentlig dyr Pris. Slet saa abnormt som den ærede Driftfører beskrev Forholdet, er det heller ikke. Skibet er ikke mindre, men tuertimod noget større end det andet, og jeg har Grund til at tro, at dets Indretning er ret bekvem og maaske bekvemmere end det andets. Det er ganske

vist ikke et ungt Skib, men det har gaaet i saadanne Farvande, navnlig i den nordlige Del af den botniske Bugt, tilbels mindre salte Vand, der ikke angribe et Skib nær saa meget som andre Farvande, og det er blevet undersøgt og vurderet af kyndige Folk, der have erklæret, at Skibet er fuldkommen stærkt og Maskinerne særdeles gode. Under de Omstændigheder maatte man jo næsten anse sig for at være kommen nogenlunde heldig derfra, naar man kunde erhverve et saadant Skib paa Vilkaar, der ikke vare saameget byrdefuldere, end de hidtil havde været ved det andet Skib. Det vil jo altaa i hvert Tilfælde blive benyttet i det kommende Aar, da der er indgaaet Kontrakt derom. Naar man nu spørger om, hvorvidt det er rigtigst eller ikke rigtigst, at Staten anskaffer et Skib til Besørgelse af denne Route, saa vil jeg sige, at jeg anser det for en decideret grundig Feil, dersom Staten vil gaae denne Route fra sig, fordi det betyder ikke alene, at Staten opgiver Routen Gøteborg—Frederikshavn, men det betyder, at den opgiver en forøget Trafik gennem hele den jydsk Halv, som vil afhænge af, hvorvidt denne Route bliver udført paa den samvittighedsfuldeste og bedste Maade, som fke kan. Det er muligt, dette kan lade sig gjøre gennem et privat Selskab eller en privat Mand; men det veed man ikke, det har man ingen Sikkerhed for. Men jeg er overbevist om, at selv om man i Dieblirket tilbyder at ville udføre denne Fart gratis — dette afgiver forøvrigt, synes mig, et forøget Bevis for, hvilken Betydning den har —, saa er det ikke sikkert, at man senere vil gjøre det. Seg vil i hvert Tilfælde ingenlunde berolige mig med, at Routen er i rent private Hænder; jeg tror, den har en saadan Betydning, at vi ligesaa vel ville kunne opretholde den, hvortil der ikke behøves noget stort Materiel, som vi gjøre det ved Korsør—Kiel-Routen, hvilken vi, som bekendt, ikke have nogen liden Tilfredsstillelse af. Det er nu et meget stort Spørgsmaal, om det vil være økonomisk rigtigere og fordelagtigere for Staten fremdeles at leie fremmede Skibe til at udføre Routen end selv at have et godt Skib. Leiesummen er, naar det kommer dertil, saa betydelig i Forhold til Skibets Værdi, at det i Grunden ikke har saa overordentlig Meget at sige med de 300,000 Kr., der jo opspises i Løbet af nogle Aar. Den Omstændighed, at Kapitain Christiansen tilbyder at ville fare et Aar gratis, er kun for mig et Bevis for, at man venter at kunne gjøre noget Overordentligt ud af denne Route. Men om det bliver fuldt ud i Statens Interesse eller ikke, lader jeg staa hen; men vi have Sikkerhed for, at det bliver saa meget som muligt i Statens Interesse, naar den selv overtager Routen. Jeg skulde derfor meget bestemt tilraade Thinget at fastholde denne Bevilling. — Nr. 93 skal jeg forbigaa. Dog skal jeg kun gjøre den Bemærkning, at man her selvfølgelig gaar ud fra den Forudsætning, at det paa § 6